

Thư cho con

Nguyễn hoàng Việt và mẹ Bùi mỹ Dương 1974

Hoàng-Việt thân mến của mẹ.

Mỗi năm cứ tới ngày sinh-nhật của con, mẹ đều viết thư cho con mặc dầu con vẫn sống ngay trong nhà sở dĩ mẹ dùng thư vì chỉ trong thư mẹ mới nói được nhiều điều mà mẹ muốn gửi gắm con.

Hoàng-Việt thương yêu, con rời quê-hương khi còn quá nhỏ, chưa tròn một tuổi nên chẳng có một kỷ-niệm hoặc ấn-tượng nào về quê-hương Việt-Nam yêu-đấu. Bố mẹ lo lắng sợ rằng con lớn lên nếu không được dạy dỗ sẽ chẳng biết nguồn cội, dân-tộc, sống không lý-tưởng. Vậy nên mặc dầu bận việc mưu-sinh nhưng mẹ cũng cố-gắng lo từ cuộc sống đầy đủ, việc học cho mai này có tương lai đến việc uốn-nắn cho con để biết mình là người Việt-Nam không mất gốc.

Để thực hiện những điều đó tuy khó khăn nhưng với sự quyết tâm, mẹ tin là sẽ làm được và tới nay cũng tạm hài lòng. Khi tới nước tạm dung này bố mẹ bàn với nhau là làm sao các con không quên tiếng mẹ đẻ, vì thế bắt các con phải nói tiếng Việt tại nhà, việc học chữ sẽ khó khăn khi các con không nói sõi tiếng Việt, tuy thế vẫn phải mất 3 mùa hè con mới đọc và viết được lưu loát. Để trau dồi tư-tưởng thì sách là ông thầy hữu hiệu nhất nên mẹ đã tìm mua cho các con nào sách, nào báo vừa để học tiếng Việt vừa rèn luyện đức-hạnh vì ở đây trong trường học mẹ không thấy có giờ đức-dục và công dân giáo-dục. Ngoài ra mẹ còn muốn cho con hiểu vì sao chúng ta hiện-hữu nơi đây để sau này con không phải thối-mắc và một lập trường chính-trị vững chắc có lợi cho nước Việt-Nam chúng ta. Mẹ còn nhớ cách đây không lâu nhà báo Giao-Chỉ đã lo âu về việc này nên đã có ý định viết một di-chức cho thế-hệ con cháu Việt hải-ngoại: Trong di-chức nói rõ cuộc di-cư để con cháu sau này hiểu sự việc đã xảy ra cho thế-hệ ông cha chúng và sẽ được cất giữ trong một cái tháp chung của Cộng-đồng.

Hoàng Việt thân mến, con ơi một nhà văn nổi-tiếng Hòa-Lan đã nói:

“Không nơi nào đẹp bằng quê-hương”. Thật vậy nước ta đẹp lắm con ạ: Một giải giang-sơn gấm-vóc trải dài từ Bắc xuống Nam, mẹ nói sơ qua về nước ta nhé: Nước Việt-Nam thuộc miền Đông-Nam Châu-Á, bắc giáp Trung-Hoa, đông và nam giáp biển Nam-Hải, phía tây giáp hai nước Ai-Lao và Cao-Miên. Nước ta có biên rộng, sông dài, có núi cao hùng-vĩ, có hai miền đồng bằng rộng lớn là đồng bằng sông Hồng-Hà và đồng-bằng sông Cửu-Long nuôi sống dân lành. Nông-sản, hải-sản, lâm-sản và khoáng-sản tài nguyên

phong-phú. Âu cũng vì lý-do đó mà nước ta là môi ngon cho nhiều nước đi tìm thuộc-địa với 1000 năm bị Trung-Hoa đô hộ, 100 bị Pháp chiếm cứ. Bao anh-hùng hào-kiệt đã làm chói-sáng trang-sử Việt trong việc giữ nước và cứu nước, ngoài ra Tô-Tiên chúng ta còn mở rộng đất nước về phía nam để bây giờ nước Việt trải dài từ ải-Nam-Quan tới mũi Cà-Mâu.

Thi-sĩ Đoàn văn-Cừ đã tả:

**“Thầy tôi bảo các em nên nhớ rõ
Nước chúng ta là một nước vinh-quang
Bao anh-hùng thuở trước của Giang-Son
Đã đổ máu vì lợi quyền dân tộc
Các em phải đêm ngày chăm chỉ học
Để sau này nổi được chí tiền nhân
Ta chắc rằng sau một cuộc xoay-vần
Dân tộc Việt sẽ là dân hùng-liệt
Ta tin tưởng không bao giờ tiêu diệt
Giống anh-hùng trên sông núi Việt-Nam.”**

Việt thương mến! Lợi dụng lòng yêu nước, toàn dân đứng lên chống Pháp, Hồ chí-Minh đã cướp công, lừa đảo dân tộc ta đến chỗ thờ phụng một chủ thuyết ngoại lai Mác-xít là chủ nghĩa Cộng-Sản quốc-tế.

Ngày 20 tháng bảy năm 1954 Cộng-Sản chiếm ½ nước ta từ vĩ-tuyến 17 trở lên miền bắc thuộc Cộng-Sản cai-trị và miền Nam Vĩ-Tuyến 17 thuộc chính thể quốc-gia.

Biết được chính-sách dã man của Cộng-Sản, họ cai trị dân bằng sắt và máu và coi người như con vật. Người Cộng-Sản đưa ra mỹ-từ là san bằng giai cấp, phương pháp cải-cách ruộng đất rập theo khôn mẫu của Trung-Cộng, chiến-dịch này đã giết biết bao người dân vô tội và chúng còn tạo ra nhiều giai cấp căm hờn và thù hận trong nhân dân. Với chủ trương kinh-tế chỉ huy nêu người dân phản đối là tù đầy hoặc thủ-tiêu.

Mẹ kể cho con nghe một chuyện đời xưa để con hiểu rõ vì sao hơn một triệu người miền bắc đã bỏ quê cha, đất-tổ mà di cư vào nam, miền đất của Tự-do, no-ấm.

Chuyện xưa kể rằng: “Đức Khổng-Tử dẫn học trò qua một khu rừng bỗng gặp một người đàn bà ngồi khóc thảm thiết, hỏi ra thì được biết con

bà ta bị hổ ăn thịt. Đức Khổng-Tử hỏi tại sao nơi này đầy thú dữ nguy hiểm như thế mà không tìm chỗ khác ở thì bà cho hay: chỗ này tuy nguy-hiểm nhưng không may mới bị hổ ăn thịt chứ nơi trước chế độ quan quyền hà-khắc thì cả mọi người đều khổ và khó sống lắm” Đức Khổng-Tử phán: “HÀ CHÍNH MẠNH Ư HỒ” nghĩa là chính sách cai-trị hà khắc còn nguy hại hơn hổ báo.

Hồ chí-Minh làm tay sai cho Cộng-Sản quốc tế nên sau khi chiến được miền Bắc họ lại tìm cách chiếm nốt miền Nam. Dân miền Nam hiền hòa nên khi Cộng quân dùng thủ-đoạn tàn-ác giết dân lành vô-tội một bằng chứng để con thấy là trường học, làng-xóm cũng bị chúng pháo-kích bao trẻ em và dân vô-tội chết rất nhiều điển hình là trường tiểu-học Cai-Lậy chết hàng trăm học-sinh. Một tội ác tày trời nữa là tết Mậu-Thân lợi dụng lệnh ngưng bắn trong ngày tết mà chúng đã ký kết, chúng đã giết hàng trăm ngàn người ở khắp các thành phố ở miền nam, vụ chôn tập thể ở Huế đã làm thế-giới súc-động, tội ác của chúng thì lá rừng nào ghi hết tội, nước biển nào rửa cho sạch?

Việt thương mến, nước ta nhỏ bé nên chịu nhiều thiệt thòi, các cường quốc chia chác theo quyền lợi của họ vậy nên Cộng-sản đã chiếm nốt miền Nam mặc dầu quân dân ta đã chiến đấu rất anh-dũng, con ơi thật là đau thương cả nước lại chìm đắm trong vòng cai-trị tàn ác của Cộng-sản. Toàn dân ta đã có kinh nghiệm sương máu với chúng nên trên 2 triệu người đã liều bỏ nước ra đi, biết bao người đã vùi thân nơi biển cả, hay các ngã đường vượt thoát để tìm sự sống, tìm tự-do. Dân ta đã đánh đổi mạng sống của mình cho Tự-do, họ tìm sự sống trong cõi chết, thật là một cuộc vượt thoát kinh-hoàng có một không hai trong lịch-sử nhân-loại.

Việt thương! bố mẹ cũng ở trong dòng người đó, năm 1954 ông bà đã rời miền bắc di-cư vào Nam tìm tự-do và năm 1975 bố mẹ lại mang các con từ miền Nam nước Việt vượt biên với bao nguy hiểm để tìm cho các con một đời sống tự-do nơi đất nước này.

Trong bài hát 54-75, nhạc-sĩ Phạm-Duy đã nói lên tình trạng của những cuộc di cư tránh nạn Cộng-sản:

“Đời của của ta hai lần ta bỏ quê bỏ nước.
Phải mơ ngày mai về ôm Tổ-quốc”

Bố mẹ muốn các con sống xứng đáng là một con người và các con đã tới được miền đất tự-do, no-ấm và nhiều cơ-hội, để trả lại cái ơn may mắn đó các con cố-gắng rèn luyện trí-dục, thể-dục và đức-dục để sau này giúp mình, giúp người, giúp đời và còn trả nợ núi sông nước Việt nữa.

Việt thương mến! mình tuy rời xa quê-hương nhưng không bao giờ quên quê-hương cả, ở đây các con được học để xây dựng tương-lai nên sẽ có một cuộc sống ấm no, sáng lạn, nhất là hưởng một đời sống tự-do. Con ơi hãy nhìn lại quê nhà trên 80 triệu đồng-bào ruột thịt của chúng ta đang trong cảnh đói khổ lầm-than, không có tự-do tư-tưởng, tự-do tín ngưỡng, cuộc sống bị kìm cạp. Cộng-sản cai trị dân như thú-vật, bất đồng ý-kiến là tù-đày hay đày đọa cho đến chết, bắt người không cần xét sử.

Tóm lại ở nước ta không có nhân-quyền, vậy con ơi cuộc đời phải có lý-tưởng, con đã có một đời sống cá nhân đầy đủ rồi thì hãy tìm cho mình một lý-tưởng để theo đuổi, con hãy thương yêu quê-hương giống-nòi. Các con có tuổi trẻ, có kiến thức hãy vì quê-hương mà cùng nhau làm những việc có ích cho Tổ-Quốc, toàn dân đang chờ đợi sự hăng say của tuổi trẻ để có ngày giải-phóng quê-hương thoát khỏi chế-độ Cộng-sản, làm sao giải-thê được bọn độc-tài đảng trị tại Việt-Nam. Thế-hệ của cha mẹ đã già chỉ mong đợi ở các con, hiện nay chúng ta chỉ còn một ít ý-kiến là hướng dẫn các con theo đúng đường mà thôi. Mong đợi ở các con nhiều lắm!

Việt thương mến, Cộng-sản rêu rao rằng họ lo cho dân, san bằng giai-cấp để cho dân giàu nước mạnh nhưng trên thực-tế con có thấy có nước Cộng-sản nào dân được no-ấm đâu, dân tình đói

khô mà hiện nay xã-hội còn nhiều giai-cấp hơn xưa. Giai cấp cầm quyền thì giàu sang, hồng-hách, theo thống kê về tài-sản của các đảng viên cao cấp trong nước ta có trên 100 người tài sản lên đến hàng tỷ mỹ-kim, vậy tiền ở đâu ra nếu không là hà hiệp dân lành?

1987 tại Huntington library

Việt thương nếu kể về tội ác của Cộng-sản thì không bút nào tả hết được mẹ chỉ đơn cử vài thí dụ cho con thấy để con suy ngẫm, tóm lại chúng chẳng vì non-sông, Tổ-quốc mà vì quyền-lợi riêng-tư của chúng mà thôi, ngày nay người ta ví chúng như một đảng cướp.

Việt thương mến, âu cũng là định mệnh mà tên con là Việt để con lúc nào cũng tự-hào và không bao giờ quên mình là người Việt-Nam, một người Việt-Nam quốc-gia chân-chính, mẹ mong và hy-vọng những điều dạy con hàng ngày không làm con sao lãng. Thôi thơ dài tuy còn nhiều điều phải nói hẹn con vào dịp khác nhé.

**Thương con thật nhiều.
Mẹ Mỹ-Dương**

